

Pigtråd og de glade tressere

Af Kurt Hermann

Intro

På et tidspunkt i tresserne stod det lysende klart for mig, at jeg simpelthen måtte lære at spille guitar.

Ikke på en spansk guitar med det brede konkave gribebræt, nylonstreng, åbne spanske akkorder og fingerspil, men på en elektrisk guitar med det smallere konvekse gribebræt til barrégreb, plektre og stålstreng.

Tidligere havde jeg lært at spille harmonika hos populære Pouli Pedersen ude på Nansensvej. Men jeg lærte aldrig at spille efter noder – altså direkte fra bladet vel at mærke. Jeg troede jeg kunne snyde Pouli, men nej.

Hans popularitet afspejlede sig i, at der altid var utroligt mange elever, og store 'afspilnings' arrangementer når en sæson var vel overstået.

En harmonika kunne man låne af Pouli, men jeg var i den heldige situation, at have min onkel Hildur. Han var ikke gift eller på andre måder straffet, og en dag dukkede han op med en splinterny harmonika. En rød Hohner med 72 basser, så den var meget i orden.

I grunden er det mærkeligt, at på harmonika og klaver bruges højre hånd til den sværere melodistemme, og på en guitar er det venstre hånd, som bruges til det mere komplicerede. Jeg har aldrig kunnet få en plausibel forklaring på det.

Jeg havde lært slå på marchtromme i Horsens Garden, men pludselig blev guitaren altså det eneste saliggørende instrument for mig.

I 1962 var der nemlig fire fyre fra Liverpool, som trådte ind på scenen. De trådte endnu ikke helt ind på verdensscenen, men under alle omstændigheder på den engelske scene. Og min. Verdensscenen kom The Beatles helt klart til at præge - og stadig gør det næsten halvtreds år efter.

Indtil 1962 havde min verden været domineret af eksempelvis Tommy Steele, Fabian og naturligvis også Elvis Presley.

Men allerførst måtte jeg lære at spille bas. Dengang var det oftest den, der ikke magtede at spille akkorder, der blev sat til at spille bas. Sådan var det også med mig, og det er faktisk Paul McCartney's skyld. Jeg var nemlig fuldstændig tosset med Höfner violinbassen, og den var det vigtigste.

Vinylpladerne

Det var stadig en tid, hvor vinylpladerne var fremherskende og

enerådende.

LP pladerne (Long Playing) med $33\frac{1}{3}$ omdrejninger eller de ret så sjældne og drønlangsomme 16 omdrejninger samt de mere almindelige EP'er og singleplader med 45 omdrejninger.

De tunge shellakplader med 78 omdrejninger kom sidst på markedet i 1958, men fandtes stadig på de private hylder, som for eksempel hos min farmor og farfar. Og coveret kunne bruges til soldaterhuer.

En EP (Extended Play) var en avanceret singleplade med 2 numre på hver side.

Alle plader havde nemlig to sider, og stadig skulle man vende pladen. Manuelt.

Der var en A-side og en B-side, og faktisk kunne pladerne være påført en label hvor der stod 'A-side.' Ren indoktrinering, men sådan var det.

Alt efter smag naturligvis.

I tresserne var det også moderne, at producere singleplader i rød, gul, blå og grøn vinyl, men den galej sprang The Beatles ikke på.

Det behøvede de ikke for at få opmærksomhed.

Vi levede dog ikke helt som i stenalderen, for de som havde råd, kunne stadig blære sig med spole båndoptagere som Tandberg, Bang & Olufsen, Eltra, Sony, og hvad de nu ellers hed dengang.

Og de krævede 220V, ikke håndsving eller petroleum.

Trods alt.

Min første Beatles plade

Interessen for beatmusikken blev drastisk vækket i starten af '60erne.

Jeg ville købe en singleplade til 9,50 kroner hos Harald Nielsen på Torvet. Selvfølgelig skulle den være med Elvis Presley, men mens jeg stod og lyttede i den tids smarte høre-telefoner, faldt mit blik på en salgsoptilling på disken. Ret anmassende stod den nyeste singleplade med disse langhårede Beatles fremme på disken med et diskret cover i sort/hvid. Det var deres nyeste pladeudgivelse med I Saw Her Standing There, og one, two, three, four, måtte jeg overgive mig betingelsesløst til fjenden.

Jeg må tilstå, at jeg havde opsøgt diverse lokale jukebokse for at lytte til The Beatles' 'Love Me Do,' 'From Me To You' og 'Please Please Me.' Men 'I Saw Her Standing There,' var den første Beatles-plade, jeg ejede.

Jeg købte aldrig mere en Elvis-plade, måske også fordi jeg klart betragter hans første pladeudgivelser som de bedste. 'Jailhouse Rock' og 'Hound Dog' er klassiske 2-minutters eksempler på gode rocknumre, og 'Are You Lonesome Tonight' et klassisk eksempel på en sjæler, alle numre med en helt fantastisk sound. Få, men typiske eksempler på numre, som stadig er everlasting titler.

Der skal ikke herske tvivl om, at hans filmmusik, gospelmusik og perioden med Las Vegas-musikken, og det gyselige hvide scenetøj med mavebæltet, bestemt ikke var min kop te.

Det er himmelråbende irriterende, at se Elvis Presley næsten udelukkende plagieret i det hvide kluns. Hvad i alverden er der galt med de første år? Det var der han skabte sit navn, og det var der, han var allerbedst. De tidlige indspilninger er stadig en

fornøjelse at lytte til, men vi har heldigvis forskellig smag. Men det er meget lettere at efterligne Elvis kun i tøjet, en paryk og et par solbriller.
Punktum og udråbstegn.

Enten-eller tiden

Det var også en tid, hvor man enten var til Cliff Richard eller Elvis Presley, til The Rolling Stones eller The Beatles. Altså ingen gyldne mellemveje her. Jeg tilhører dog stadig Elvis og Beatles lejren. De øvrige bands var fælleseje, nogle bands vi alle kunne være fælles om.

Men altså enten Elvis eller Cliff, Rolling Stones eller Beatles.

For mig er der ingen tvivl om, hvem der kunne spille og synge.

Bevares, The Rolling Stones har lavet et par udmærkede plader, men som musikere og sangere nåede de end ikke The Beatles til sokkeholderne.

The Rolling Stones' første udgivelser med 'Not Fade Away,' 'Little Red Rooster,' 'Come On,' 'Route 66' og andre udgivelser fra omkring 1964, synes jeg er gode. Det var i deres Rhythm And Blues periode, og den havde nerve og intensitet.

Hr. Madsen

I Horsens startede jeg med at få undervisning i Odinsgade hos hr. Madsen. Han var guitarlærer, men jeg var der for at lære at spille bas. Basspil var bare ikke hr. Madsens stærke side, og slet ikke det, der var brug for i den nye beatmusik.

Bassen har altid interesseret mig, og det er måske Paul McCartneys skyld. Madsen var bare ikke vild med det. Slet ikke. Hans force var akustiske, spanske guitarer med fingerspil. Jeg kom til undervisningen to gange. Så var min – og hr. Madsens – tålmodighed slut.

Så jeg er helt og aldeles autodidakt, men det gjorde det ikke mindre spændende. Tænk på, at vi i starten af tresserne var pionerer i denne nye musikform.

'Barbed Wire' eller slet og ret 'pigtråd' oversat til dansk, var en benævnelse, der opstod, fordi den ældre del af befolkningen var rørende enige om, at det lød som ren pigtråd. 'Pigtråd' var i deres ører helt ulideligt for ørerne.

Ungdommen var dog hurtig til at tage navnet til sig, og tog derved brodden af den nedsættende betegnelse.

Hvis det for eksempel var Gustav Winckler, Peter Kitter eller måske Rachel Rastenni de foretrak at lytte til, så var 'pigtråd' absolut noget som fanden havde opfundet. Syntes de.

Det syntes ungdommen ikke, og vi tog imod 'pigtråden' med stor kyshånd. I dag kalder vi stadig perioden for 'pigtrådstiden,' men accepterer mere rock'n'roll som den rette betegnelse. Den danske 'pigtråd' var på banen, men med den engelske og amerikanske rock som forbilleder.

Grunder og et ophold

I tresserne hed det en gruppe i stedet for et orkester eller senere et band. Sådan er der så meget. Jeg har personligt oplevet, at 'et

ophold' i musikken, som vi kaldte det i tresserne, var rent til grin i halvfemserne.

Vi var i fuld gang med at indøve et nummer i Jack and The Rippers i 1991, og jeg følte pludseligt, at jeg skulle blande mig i debatten.

- Er der ikke et ophold her, spurgte jeg lidt professionelt og lidt henkastet.

- Et ophold? Tror du det er en rastepads? - blev der lynhurtigt og prompte svaret af Horsens-drengen, John Teglgaard, men nu på klingende københavnsk.

Næh nej, det hedder skam et 'break.'

Til grin kan man altid blive.

Orangefarvede ruskindsstøvler

Det var også John og jeg, der fandt på at købe orangefarvede ruskindsstøvler. Så vidt jeg husker i en skobutik i Smedegade, vistnok Eldorf Sko.

De var født med noget tingeltangel øverst på skafterne, men tingeltanglen klippede vi af.

Der var aldrig nogen, der sagde noget om støvlerne, og John og jeg sagde i hvert fald slet ikke noget.

I dag tør jeg godt være helt ærlig og indrømme, at det faktisk var pigestøvler.

Beatles støvler

Mit første problem omkring Beatles var, da jeg blev helt syg for at få et par Beatles-støvler med høje hæle. Jeg havde naturligvis styr på prisen, men mor og far havde styr på pengene, og de var standhaftige.

På en ferietur til Vesttyskland, så jeg Beatles-støvlerne i en skobutik. Prisen var en del lavere end i de danske butikker, så jeg prøvede derfor ihærdigt, at slå på økonomien, betalingsbalancen, og de mange penge der kunne spares.

Forgæves.

Tålmodighed lønner sig alligevel. Tilbage i Horsens fik jeg min vilje, og blev den stolte ejer af et par Beatles-støvler.

De blev simpelthen slidt op.

Et par udtjente Beatles-støvler. Hvem ejeren har været, ved jeg ikke, men det var i hvert fald ikke mine, for i min familie bruger vi skosværte, børster og skomagere.

Det var den engelske fjederstøvle, som var kommet til ære og værdighed igen. Blot med enormt høje hæle, som det krævede øvelse at gå på.

Jeg synes stadig, at det er et unikt og flot design, og jeg har da også et par rigtige 'look-alike' Beatlesstøvler stående i gardero-beskabet. Støvler i en rigtig god kvalitet, og som jeg er mægtig glad for. Dog har hælene helt normal højde, og ikke de 7-8 centimeter høje hæle som i tresserne. Heldigvis. Ved jorden, at blive ...

Beatles solbriller

Det var langt fra det eneste produkt, som The Beatles markedsførte. I 1966 sendte selskabet Parlophone en LP ud på det hungrende marked. Det var 'Revolver,' og på coveret er Beatles fotograferet med den helt nye, store dille for Beatles-elskere: Solbriller med stålstel i alle mulige former og grønne, blå, røde, orange eller gule glas.

Om det var effektive solbriller mod UV-stråler, tror jeg ikke, men signaleffekten var ikke ineffektiv.

Igen måtte vi Beatles-elskere gladeligt åbne tegnebogen.

Den spæde start

Den spæde start på pigtrådsmusikken var endog meget spag, men pludselig vrimlede det med pigtrådsgrupper. Nogle spillede endda ligefrem, nogle ville gerne, men kunne ikke. Men så var de da berømte, så længe det varede.

I en kælder ved det daværende Nørregades Hotel, kan jeg huske et instrumental-band, som spillede Shadows numre. Selv de typiske Shadows-trin kunne de – endda helt uden at grine.

Jeg er sikker på, det var med Carsten Bach på bas og 'Sully' på guitar, men jeg vil ikke lægge hovedet på blokken for det.

Lykken var bare at få mulighed for, at se og røre ved en vaskeægte basguitar som den hos Carsten Bach ude på Fabrikvej. Eller at køre ud på Stevedorevej, og andægtigt få lov til at se Keld Dalbys nye, store Selmer Goliath basanlæg på allernærmeste hold.

Kænguruskind

Jeg havde familie 'Down Under,' og det skulle naturligvis udnyttes.

På et tidspunkt havde mor og far fået tilsendt et kænguruskind til at hænge op på væggen.

Hvad er så mere nærliggende end få syet nogle smarte veste af kænguruskind? Og så skulle orkesteret skulle naturligvis hedde 'The Kangaroos.'

Det eneste problem var dog, at der aldrig blev skaffet flere skind, eller syet så meget som en eneste vest, men det var da en fremragende, og en oplagt idé til en pigtrådsgruppe. Vi spillede heller aldrig så meget som én tone.

I stedet kunne australierne fortsat bruge skindene til at have kænguruer i.

Gulerød og Substral

For at være rigtig smarte, farvede Carsten og jeg en dag vores hår. Det vil sige, det gjorde jeg med det forfærdelige og utilsigtede resultat, at mit næste lange hår blev absolut gulerodsfarvet, men det var meget trafiksikkert.

Carsten ville ikke farve sit hår. I stedet mente han, at det skulle være længere i en fart, utålmodig som han var. Hvad gjorde han så? Han vaskede selvfølgelig håret i nærende Substral. Det havde vores mødre stående til planterne.

Han beholdte dog håret, men nogen stueplante blev han aldrig.

Det første band

Vi lærte John Teglgaard og Ove Jespersen at kende, og snart var Carsten Johs og jeg med i en pigtrådsgruppe. Endda et rent Søndermarksskole-band, for også John og Ove var elever på skolen.

Ove var leadguitarist, - eller singleguitarist som det hed dengang, John var rytmeguitarist, Johs var trommeslager og jeg trakteredede bassen. Jeg havde nemlig erhvervet mig en Teisco basguitar med $\frac{3}{4}$ arm for hele 326 kroner. Den var håbløs at stemme, som vi sagde det.

Meget senere kom det til at hedde 'tune.'

En dag fik jeg lov til, at købe min store drøm - en Höfner violinbas - også kaldet Paul McCartney bassen. Den kostede 725 kroner i Pianohuset i Smedegade, men så var det selvfølgelig også inklusiv en hardcase kuffert.

I begyndelsen lå den på gulvet ved siden af min seng. Så kunne jeg lugte den, og den var det første, jeg så næste morgen. Rendyrket fryd og gammen.

Jeg synes den dag i dag, at det er en utrolig smuk basguitar.

I de første år i tresserne var der, sjovt nok, ingen prestige i at spille bas. Mange bands valgte simpelthen det bandmedlem, som ikke kunne guitarakkorderne, og meget få bands forstod dengang, hvor vigtig rytmegruppen er.

Rytmegruppen er trommerne og bassen, og har man den på plads, kan den virkelig få tingene til at swinge. Så er resten blot lidt flødeskum.

Den første optræden

Vi øvede hjemme i vores stue, unplugged, for vi havde endnu ingen forstærkere bortset fra mors og fars Arena fjernsyn og Johns gamle radio. Carsten Johs havde ingen trommer, men kun nogle grydelåg, mine trommestikker og en øvefidus i træ som jeg havde lånt fra Horsens Garden og "glemt" at levere tilbage. Johns guitar var en akustisk guitar, som han selv havde monteret en lille pickup på, men uden volumenkontrol.

Alligevel opnåede vi at optræde for et meget interesseret og meget ukritisk publikum.

*The Hooks backstage på Søndermarksskolen 1964. Ikke helt Backstage, for det var et klasselokale i en fløj.
Fra venstre Kurt Hermann, Ove Jespersen, John Teglgaard og Carsten Johs.*

Vi havde taget navnet The Hooks til vores første - og eneste optræden - som skete med lånte fjer i Søndermarksskolens festsal. Nemlig The Roosters' - også et Horsens orkester, som var hyret til at spille, men The Hooks ankom, som var vi hovednavnet, og spillede de to numre, vi næsten kunne. Egentlig ganske modigt gjort. Vi spillede 'Lets Go' og 'Giddy Up A Ding Dong.' To lette og ukomplicerede numre i danske Sir Henry

And His Butlers versioner.

Nu var vi blevet verdensberømte på Søndermarksskolen, men hjemmepublikummet var også novicer ligesom The Hooks.

Vi havde aldrig før prøvet, at spille på et forstærkeranlæg, synge i mikrofoner eller sidde bag et rigtigt trommesæt, men vi blev alligevel en succes. John havde endda lånt en elektrisk guitar af The Roosters. Noget man ellers ikke gør.

Roosters-folkene var åbenbart gode forbindelser at have, for vi fik også jævnlige lov til at låne Peter Jørgensens 10 watts Teisco forstærker. Han boede Mimersgade 6A, så det var ikke så langt, vi skulle slæbe den spændende, interessante forstærker. Kun over til Mimersgade 4B. Så roadies var unødvendige.

*Endelig på en scene og lave musik – målet med det hele!
Her er The Hooks i fuld ornat med hvide skjorter, ruskindsveste,
Maverick-slips og mystiske kasketter. Alt musikudstyr var ven-
ligt udlånt af The Roosters.*

Fem i Five

The Hooks blev til Five uden det traditionelle 'The' foran navnet. Stadig var det Ove Jespersen på leadguitaren, John Teglgaard på rytmeguitaren og jeg selv på basguitaren, men Carsten Johs havde mistet lysten. Han blev erstattet af Preben Andersen, og som forsanger var Lars Larsen kommet til. Tingene blev mere strukturerede, og vi fik fremskaffet et brugeligt anlæg.

Jeg havde købt et Selmer Treble-n-bass anlæg (eller min mor havde) i Alfred Christensen's kæmpestore musikhandel i Holstebro. Købt aldeles ubeset og uafprøvet, men leveret med lastvogn i Mimersgade.

Jeg håbede, der var mange der så det.

Vi havde nu et anlæg med sangforstærkere, trommesæt og guitarforstærkere.

Men så blev rollerne pludseligt totalt byttet om. John Teglgaard blev leadguitarist, Ove Jespersen blev bassist og jeg blev rytme-guitarist, fordi jeg nu havde lært nogle guitarakkorder, og kunne nogle bestemte figurer med lillefingeren, som de andre ikke kunne.

Min Selmer 50 watts rørforstærker beholdte jeg, selv om det var et basanlæg.

Hvad gør man i sådan en situation med bas og guitar? Ove og jeg byttede simpelthen lige over. Ove overtog min Höfner violinbas, og jeg overtog hans Höfner Super De Luxe guitar. En skrigrød sag med en frygtelig masse knapper, duppeditter og dingener, som aldrig blev brugt, men var ren staffage for mig og mange andre.

Så nemt kan det gøres uden yderligere omkostninger.

Hvor vi lærte Lars og Preben at kende, står hen i det uvisse for mig, men vi har naturligvis haft samme interesse, og det var det vigtigste.

Jeg kan bedst huske et enkelt gig på Fanø og selvfølgelig også bymesterskaberne på Hejmdal og andre optrædener i Horsens. For eksempel i min gamle klub, Brydeklubben Hermod, ude i Enggade. Om vi fik hyre for det, kan jeg ikke huske, men jeg i hvert fald huske min fars reaktion og de øvrige voksne. Vi spillede med vilje ikke særligt højt, men alligevel højt nok til at min fars blodtryk også blev højt. Ak ja, Grethe Sønck ville have været en lise for de voksne ører, men ikke for de unges.

Ellers spillede vi mest på Dyrskuepladsen, i Kilden eller på Hejmdal til bymesterskabet.

Five blev meget naturligt nummer fem, og det var vi meget stolte af. Et flot resultat og vi blev bestemt ikke sidst, men vandt over nogle mere etablerede navne. Blandt andet spillede vi 'Big City' og 'Road Runner Honey' af Pretty Things.

Bymestre blev selvfølgelig The Rockets med sin nye besætning med ny trommeslager og ny leadguitarist. De var dog også nogle år ældre end vi andre. Hvis de ikke havde vundet, ville de være gået i opløsning, havde de bebudet. Så vi lod dem vinde...

Nummer to blev Jack And The Rippers, nogle opkomlinge med nogle irriterende selvsikre [og dygtige] medlemmer.

Nummer tre, fire, seks, syv og så videre kan jeg ikke huske, hvem der blev.

Vigtigst var det, at vi blev nummer fem uden at have nogen synderlig erfaring.

Et godt billede

Fra venstre Preben Andersen, John Teglgaard, Kurt Hermann, Ove Jespersen og Lars Larsen.

Det første øvelokale

Vi fandt også et øvelokale, selv om det var svært.

Det lå på hjørnet af Møllegade og Nørretorv. I dag er der et værksted og benzinstation, men dengang var det en bygning, som havde været brugt i en eller anden industriel baggårds funktion.

Der var absolut ingen varmekilder, men der var de vitale stikdåser med 220 volt, som vi kunne bruge på første sal. I de kolde perioder var vi nødt til at bruge strikhandsker, hvor vi klippede fingerspidserne af, for at kunne spille på guitarerne eller trommerne.

På anden sal var der udelukkende skumgummi madrasser til rådighed, men dem brugte vi naturligvis næsten aldrig.

Det var også på vej til en øveaften med Five-bandet, at John Teglgaard kunne have forårsaget et grimt solo uheld for mig. Både John og jeg havde en Velo Vap, og midt i lyskrydset ved Søndergade sagde han pludselig: - Har du hørt, at X er gravid? Jeg skulle fortælle dig det!

Det havde jeg ikke hørt, men det havde jeg nu og Vap'en slingrede faretruende. Jeg klarede kun lige akkurat, at holde mig på to hjul. Min verden styrtede i grus, og jeg trak næsten ikke vejret igen i næsten to dage, før jeg fik at vide, at det ikke var sandt. Hun havde opdigtet historien, fordi hun troede, at det ville holde på mig.

Det var forkert troet, og det fik faktisk den modsatte effekt.

Men jeg fik da bevist, at det kolde øvelokale også kunne bruges til mange andre ting, hvor man kunne få varmen...

Horsens booking

Five var absolut et okay band, og vi blev involveret i et booking foretagende, som lå på adressen Møllegade 14, på hjørnet af Møllegade og Frederiksgade.

Firmaet hed J.P. Booking, og de formidlede en kontakt med danske Jolly Cola. Det betød at vi kunne få fankort samt plakater.

Forud lå der fotografering af bands'enes besætninger. Alle bands blev fotograferet samme steder, samme dag, på den samme scene og med samme grundopstilling.

Selv fotograferingen til fankortene foregik samme dag og samme sted, nemlig i en eller anden hestestald.

Hele ni Horsens bands var med i aftalen, som udløste plakater og fankort. Ingen fik travlt med, at komme ud og spille på den konto, men vi kunne vise dem til familien, eller vi kunne gemme dem til børnebørnene.

Undtaget var naturligvis, disse hersens famøse og prætentiose Jack And The Rippers folk.

Horsens var 'Danmarks Liverpool'

Ingen tvivl om den sag, selv om andre byer forsøgte og stadig forsøger, at lægge billet ind på det samme postulat, men ingen diskussion om Horsens' status som den førende pigtrådsby i Danmark.

Byen vrimlede med bands som for eksempel:

The Roosters med Peter Jørgensen (single), Djunior Svane (trommer), Ulrich Bache (vokal), Jørgen Adsbøl (rytme) og Johannes Holm (bass).

The Mods var Carsten Mellson (single), Jens Å. Therkildsen (trommer), Jørgen 'Julle' Hansen (vokal), Vagn H. Andersen (rytme) og John Mott (bass).

Group-65 var Henning 'Sully' Eriksen (single), Keld Schousbøll (trommer), Preben Johansen (vokal), Jens Oluf Gundorph (orgel) og Keld Dalby (bass).

Hi-Heel Sneakers bestod af Palle Porsgaard (rytme), Bruno Sebelin (trommer), John P. Porsgaard (single) og John Kristoffersen (bass).

The Rockets var Franz S. Pedersen (single), Poul Larsen (trommer), Preben Ulvskov (orgel), Harvy Hansen (rytme) og Børge Sørensen (bass).

Five bestod af John Teglgaard (single), Preben Andersen (trommer), Lars Larsen (vokal), Kurt Hermann (rytme) og Ove Jespersen (bass).

Rollickings var John Petersen (single), Lars 'Bekse' Thygesen (trommer), Bent B. Petersen (vokal), Hans-Kurt Nielsen (rytme) og Christian Birn (bass).

The Spectres var Jens William Sørensen (single), Niels Rasmussen (trommer), Preben Hansen (vokal), Finn Grønbæk (rytme) og Claus Hede Nielsen (bass).

The Firebirds bestod af John Lundvig (single), Knud Salling (trommer), Svend Erik Skals (vokal), Knud Lindhard (rytme) og Ove Sørensen (bass).

Hertil kommer The Steamrollers, hvor jeg ved 'Bø' spillede sammen med Harvy Hansen og Carsten Quist som vi kaldte 'Gren,' men det band blev historie, før det for alvor gik løs.

Sunset Alley med blandt andet Svend Erik Skals, Eigil Brandt og Preben Hansen blev dannet på et senere tidspunkt, og de havde skiftende besætninger.

Bemærk at instrument benævnelserne er lidt af en sammenblanding af dansk og engelsk.

Jack And The Rippers var forresten også i byen, men dem hopper vi let og elegant over.

Oplysningerne stammer fra J.B. Bookings 'Jolly Cola' plakater fra 1964, og det er sjovt at bemærke, at flere af disse folk fortsatte med at spille gennem årene i kendte bands som 'Den Gamle Mand Og Havet' med Lars 'Bekse' Thygesen, John Lundvig, Knud Lindhard, Tommy Hansen og Steen Lind samt københavn- ske 'Bifrost' med John Teglgaard. Det er også værd at bemærke, at fire af disse navne har spillet i Jack And The Rippers. Sådan bare for fuldstændighedens skyld.

Men det er ikke morsomt pludseligt at konstatere, at flere af

bandmedlemmerne er døde for flere år siden. For eksempel Lars 'Bekse' Thygesen, 'Julle' Hansen og hele tre fra mit gamle band Five, Ove Jespersen, Lars Larsen og Preben Andersen som døde i 2013.

Et kvarter på Fanø

I min erindring står der kun et enkelt udenbys gig med Five. Det var på Fanø, og vi havde fået et spillejob på det nu hedengangne Fanø Badehotel. Der fik jeg et tilnavn, som fulgte mig nogle år fremover, og som alt for mange stadig kan huske.

Måske forfulgte det mig ligefrem.

Jeg var helt uskyldigt rendt ind i et eller andet kvindemenneske, og havde brug for et kvarters udsættelse af hjemrejsen til 'kundepleje.' Bare et kvarter, men vores chauffør var ubønhørlig, og talte om køretid og færgets afgangstider.

Som om et kvarter kunne betyde noget ...

Jeg må have været en tiggende sjæl med en ynkelig attitude, men det lykkedes mig ikke. Det var altså bittert, at skuffe en fan.

Derefter hed jeg aldrig andet end Kvarter-Kurt.

Jeg tror, det var det eneste udenbys spillejob vi havde, hvor der var en god hyre involveret.

Egentlig var jeg ganske glad for at spille i Five, men der skete pludseligt store forandringer.

*Fanø Badehotel – dengang. Nu er det forlængst revet ned.
Et spændende spillejob med spændende indslag, men med
dårlige færgeafgange og usamarbejdsvillige chauffører.
Så spil aldrig på en ø ...*

Diskretion en æressag

En dag fik jeg en henvendelse fra 'Bø.'

Hans borgerlige navn er Carl Aage Strøm Sørensen, men hvem gad det. Derfor 'Bø.'

Han havde en diskret forespørgsel fra Jack And The Rippers. Disse Jack And The Rippers folk, som var så aldeles irriterende, men som i ét nu fremstod i et helt andet lys.

Forespørgslen kom som et lyn fra en klar himmel, men jeg var

ikke så dum at sige nej tak, men derimod et hurtigt ja tak. Sæt nu de fortrød.

Inderst inde havde jeg vel drømt om det, men ikke regnet med det.

Bø var en fantastisk dygtig trommeslager der - ligesom også Poul Larsen fra The Rockets - ikke slog på trommer, men spillede på trommer. Der er stor forskel.

Bø var hentet til Jack And The Rippers fra The Steamrollers, hvor også Harvy Hansen var med. Senere kom Harvy med i The Rockets.

Mange medlemmer i Jack And The Rippers kom fra 'Robin Hood Og Hans Dreng' og de var yndige i tights, stankelben og Robin Hood hatte.

Det gamle Jack And The Rippers med Steen Lind, Tommy Hansen, Carl Emil Persson, Peter Møller og Richard Thierry var i færd med at foretage udskiftninger.

Jeg kunne selvfølgelig ikke sige nej til Jack And The Rippers, men ja'et fik en blandet modtagelse i mit gamle band. Godt de ikke kendte til voodoo kunsten.

Nu var besætningen Steen Lind, Tommy Hansen, Carl Emil Persson, Carl Aage Strøm Sørensen og Kurt Hermann.

Det var ikke spor morsomt, at skulle hente mit udstyr i øvelokalet på Nørretorv, og føle man svigtede de andre gutter. Men det var rart, da det var overstået. Det var mærkeligt, at få mit udstyr fragtet ned i Rædersgade, om bag ved Hejmdal og op på første sal. Hvem der var chaufføren, kan jeg ikke huske, men det har nok været min far. Han vidste, om nogen, hvor Hejmdal lå.

Her lå Jack And The Rippers øvelokale, og jeg følte, det var et trin op ad stigen - på flere måder.

Vores egen 'Brian Epstein'

Jack And The Rippers var det eneste Horsens-band på det tidspunkt, som ikke var tilknyttet J.P. Booking. Vi kørte vores helt eget løb i kraft af Th. Lind, som vi senere konsekvent kaldte ham. Sommetider Th. Lind, Danmark.

Th. Lind blev ellers i Horsens altid benævnt tjener Lind. Han arbejdede som tjener på Hejmdal, og han havde fingeren på pulsen, med hvad der rørte sig på musikscenen. Han var samtidig far til Steen, bassisten i Jack And The Rippers.

Det var klart en fordel for bandet, at de fravalgte det lokale J.P. Booking, men havde Th. Lind som manager, chauffør, pengemand og meget mere.

At Th. Lind også købte et 'halvt rugbrød' - en VW i bordeaux farve, var et yderligere plus. Vi skulle aldrig tænke på logistikken, men kun på det der lå os nærmest: At komme ud at spille.

Vi var derfor også fri for at finde spillejobs og forhandle hyre, men vi var altså også kun 15 år unge.

Th. Lind var også ham, som sørgede for, at vores anlæg og guitarer var af god kvalitet. Ikke alle i bandet var så heldige som jeg, der havde min mor som mentor og finansør. En dag spurgte hun om min Höfner guitar var god nok, og lige så god som de andres. Det var typisk for hende, og jeg måtte sige ærligt nej til spørgsmålet. Så gik der besked til Alfred Christensen i Holstebro.

Det er også markant, at jeg næsten ingen billeder har med Jack And The Rippers, hvor jeg står med guitar. Ikke før jeg købte min Gretsch, så jeg kunne matche Steen og Tommy - om ikke andet, så på kvalitets guitarer!

*Da Jack And The Rippers blev Sydjyske mestre i Kolding.
Det gav adgang til Danmarks mesterskab for i alt 10 bands
i Holstebro.
Erik Haast til venstre og Peter Abrahamsen til højre kårede
os.*

Hejmdal og Laursens Danseinstitut

Jeg var rimeligt imponeret over øveforholdene i bygningen bag Hejmdal.

Lokalerne blev delt med Group-65, så det er stensikkert, at vi ikke øvede samme aften.

Der var grøde i Horsens blandt ungdommen, og alle kendte øvesteder blev hurtigt okkuperede af det musikhungrende og danseglade publikum. Således også Jack and The Rippers store øvelokale, som endda havde en scene. Ikke en høj scene, men trods alt en scene.

Det betød, at alle øveaftener blev forstyrrede af det krævende og forvante publikum. For at vise os fra den pæne side, spillede vi udelukkende de numre, som vi kunne. Egentlig ganske fornøjeligt, men ikke befordrene for vores sætlist og fornyelser.

På et tidspunkt var vi nødt til, at tage affære.

Vi fandt simpelthen et nyt øvelokale.

Bagerst i gården ved Laursens Danseinstitut, Søndergade 48, lå byens mindste øvelokale, og det overtog vi. Det var så lille, at vi knap selv kunne være der, men det også meningen. For at komme ind og rundt i lokalet, måtte vi skræve hen over vores forstærkere.

Ungdommen fandt hurtigt ud af, at vi var flyttet og hvorhen. Når de så kom vandrene i store flokke, måtte vi beklage og uskyldigt spørge, hvor de kunne være.

Det virkede.

Der var dog mange andre muligheder i Horsens for det ungdommelige publikum.

Var der ingen det ene sted, gik de roligt videre til et andet sted. For eksempel til Mad House i Smedegade eller til Riverside på Aaboulevarden.

Hertil kommer Beat Corner i Hejmdalsgade. Den blev aldrig kaldt

andet end 'Hestestalden' af den simple årsag, at det faktisk *var* en tidligere hestestald. Placeringen af de gamle båse kunne tydeligt ses på det ujævne gulv. Stedet var uden varme, men i den kolde vintersæson klarede man sig ved at tænde en masse stearinlys, men der var alligevel isnende koldt. Musikerne led under det, og var nødt til, at spille med tykke handsker på. Men vi syntes, at det var et godt sted disse søndage.

Et billede som kan være fra Tyskland, fra Horsens, København, fra ...? Jeg ved det ikke!

Et nyt sted dukkede op, selv om det var et gammelkendt sted. Lige efter porten i gården ved Laursens Danseinstitut, var der en trappe ned til en gammel jazzklub - jeg tror den hed 'Concorde' - i et tidligere ostelager. Den blev også overtaget af pigtrådsfolket. Når man besøgte stedet til arrangementerne, var der fyldt godt op, og det blev svært at skaffe ilt til lungerne. Derfor måtte vi jævnligt stige op af trapperne til den friske luft. Jeg oplevede, at det kunne være komplet umuligt, at tænde en tændstik. Kælderen var aldeles uden udluftning, og en kraftig em var dominerende, og fugten løb ned af hvælvingerne. Det må have været svært, at være musiker på stedet. Scenen lå bagerst i kælderen, helt ude under lyskasserne i fortovet ved Søndergade 48. Men vi overlevede strabadserne.

Den elskede Kolibri Bar

Hvis der ikke var gang i den et eller andet sted, var det altid til Kolibri Bar, Borgergade 23A, vi søgte hen. En vaskeægte mælkepub, eller mælkepop som de kaldtes, og som i den grad tiltrak et stort, ungt publikum som gik, cyklede eller kørte på knallerter. Det ældre publikum med anderumper, læderjakker og motorcykler, foretrak et sted i Kattesund. Der turde vi ikke komme. Kolibri Bar blev for de langhårede og pigtrådsinteresserede. Vi kom der faktisk næsten dagligt, og det stærkeste man kunne få serveret, var en Jolly Cola, eventuelt med et skvæt romessens..

Ellers stod en menu med en Banana Split i høj kurs sammen med en Kokos Milkshake og et par røde pølser med de fantastiske pølsebrød med birkes på. I hvert fald for mit vedkommende.

En Banana Split kostede hele 2 kroner. Det ved jeg fra fru Buksti, som jeg ringede til i 1994.

Jeg var på jagt efter et foto af Kolibri Bar's facade, som Jack and The Rippers kunne bruge på coveret til vores nyeste CD, 'It's The Same Old Songs.' Aftalen blev, at vi kunne komme til privaten i Stjernholmsgade en aftalt dag. Steen Lind og jeg kørte spændte derned, for at hente et foto. Fru Dagmar Buksti lukkede op, og udbrød omgående: - Det er jo Steen og Kurt fra Jack and The Rippers. I var nogle af de få, som havde råd til at købe Banana Split!

Så viste hun os en autentisk prisliste fra dengang.

Omdrejningsmomentet på Kolibri Bar, var dog stedets Jukebox. Den var altid i gang med, at spille de seneste nyheder. Så havde vi noget at lytte til, mens vi spillede på flippermaskinen oppe i det bagerste hjørne. Her kunne vi forsøge, at snyde maskinen ved at løfte i den, men det lykkedes meget sjældent. Derimod blev hr. Buksti splittertosset, og han var en mand, vi havde en sund respekt for. Det havde vi også for fru Buksti, men dog noget mere moderat.

Kolibri Bar var også stedet, vi altid kunne finde det rette publikum, at vise noget frem for. For eksempel da 'Sully' havde købt en splinterny hvid Fender Stratocaster. Den skulle da lige en praletur forbi Kolibri Bar, så vi andre kunne se vidunderet, uden at vi derved viste altfor mange tegn på misundelse.

I øvrigt var Buksti's søn en hyppig gæst, men han ankom først efter skoletid, og smed skoletasken omme bag disken. Hans navn er Jacob Buksti, og han blev senere Danmarks trafikminister for Socialdemokraterne.

Kolibri Bar var i bund og grund et ganske uskyldigt sted, men mange voksne var, i deres uvidenhed, overbeviste om, at det var et ganske forfærdeligt sted. Eksempelvis havde min kone Jette, forbud mod at sætte sine ben i Kolibri Bar. Det var et farligt sted, mente hendes forældre stadig mange år efter.

Øvebåndet

I det nye øvelokale indspillede vi et spolebånd, fordi vi nu var blevet meget seriøse.

Det bånd dukkede op igen fra glemslen i 1992. Bø var naturligvis den, som havde opbevaret spolebåndet gennem årene.

Vi havde ikke en spolebåndoptager, men det fiktede Tommy Hansen. Vi var spændte på, at høre hvad der gemte sig på båndet, men det blev mere kompliceret end som så.

Tidens tand havde mørnet båndet, så det sprang simpelthen i små stykker. Igen tryllede Tommy, og et brugbart resultat blev overspillet på kassettebånd, og senere igen på CD.

Selve indspilningen var naturligvis primitiv.

Dengang i 1965 blev det indspillet på Steen Linds lille B&O mono båndoptager. Via en enkelt, lillebitte plastic mikrofon, som var hængt op i loftet i midten af øvelokalet.

Resultatet var et vaskeægte øvebånd, hvor man kan høre vores kommentarer under indspilningen.

Men sikke dog en energi der udspringer fra båndet, og dårlige vil jeg bestemt ikke sige vi var. Men lydkvaliteten er.

Det gamle 'øvebånd' er endda blevet spillet i radioen. Det må have været i en historisk udsendelse

Et 'kæmpestort' anlæg

Jack and The Rippers havde efterhånden fået skrabt et rimeligt godt anlæg sammen. Naturligvis efter datidens forhold og muligheder.

Mest markant var det, at vi havde hele fire sangsøjler. To Max og to Vox, og det imponerede altid publikum. Til at trække de fire sangsøjler, havde vi en Max forstærker og en Eccollette ekko-maskine. Max forstærkeren var egentlig en Geloso i forklædning. Ekko-effekten blev skabt ved hjælp af nogle sammensplejsede båndoptager-bånd. Det var suverænt Calles opgave, for det var jo ham, der var forsanger.

Som sangmikrofoner havde vi tre Shure og en Sennheiser.

Guitarforstærkerne var en Vox AC30 Topboost og mit Selmer anlæg, basanlægget var et Dynacord Eminent anlæg.

Guitarerne var en Gretsch Chet Atkins model 6122 i orange med 'guld' belægning på metaldelene, og min Gretsch Tennessean mo-

del 5120 med én cutaway. Tommy var leadguitaristen, så han skulle selvfølgelig blære sig med guld-Gretsch'en. Steens basguitar var en hvid Vox, som han iøvrigt stadig har i sine gemmer. Trommerne var selvfølgelig også af mærket Gretsch.

Vi kendte naturligvis Fender Telecaster, Fender Stratocaster og Fender Jaguar guitarerne samt Ludwig trommerne, men det var modeller og mærker, som ikke rigtigt appelerede til Jack and The Rippers.

På Søndergade lå den forretning, hvor vi købte vores strenge, trommestikker og andre småting. Forretningen lå i gården mellem Søndergade 43 og 45, og her kunne vi også købe 'sølvplektre' eller 'guldplektre' af den flinke indehaver Hjortlund i den brune kittel.

Der er nogle, som passer godt på deres sager. Især Bø har imponeret mig.

Da vi mødtes igen i 1991, skulle vi naturligvis have et anlæg at spille på. Jeg hentede Bø i privaten, og hvad ser jeg? Trommerne var stadig det gode, gamle Gretsch sæt, men hvad der var mere fantastisk, var det tæppe som Bø altid omhyggelig og sirligt lagde over trommerne, når vi pakkede anlægget i VW-bussen.

Trommerne havde deres faste plads på hylden over hækmotoren, og det tæppe havde han stadig i 1991.

Det var som at skruetiden femogtyve år tilbage, for så grimt et tæppe glemmer man aldrig.

Den tabte fortjeneste

Da vi gjorde comeback i 1992, var jeg inde og spørge efter en Gretsch Tennessean guitar. Det blev af ren nysgerrighed, da jeg hørte prisen. Indehaveren misforstod mig, og troede jeg var i besiddelse af en Gretsch Tennessean fra 1965. Han tilbød mig prompte 45.000 fuldgode danske kroner for den. Kontant.

Godt jeg ikke havde den...

Bø's Gretsch trommer er den dag i dag i fuld vigør i Tommy

Hansens Jailhouse Studio her i Horsens. Et tilbud til de musikere som værdsætter dette trommesæts autentiske tressersound. Bemærkelsesværdigt er det, at guitarerne, forstærkerne og trommerne fra 60'erne stadig er enormt eftertragtede.

En practical joke

Vi udsatte ofte Bø for en practical joke, når vi var ude at spille. Han magtede absolut, at spille en god trommesolo, og han gjorde det gerne. Vi havde aftalt, at når Bø spillede en bestemt figur, skulle vi drysse ind på scenen og afslutte med et bestemt instrumentalnummer. Vi kom bare sjældent ind, men morede os kongeligt backstage.

Så tabte Bø tålmodigheden, lagde trommestikkerne på en meget bestemt facon, kom ud og skældte os hæder og ære fra.

Vi lovede ham bod og bedring, og det holdt vi, lige indtil næste gang.

Men vi kunne også være seriøse, når vi skulle være morsomme. Bø og jeg elskede at lave et bestemt stunt, hvor Bø skulle ligge som en slatten klud inde på scenen. Jeg fingerede, at jeg pumpede ham op igen. En trommestik skulle gøre det ud for en cykelpumpe, men jeg kan ikke huske, hvor han skulle pumpes op, men sjovt var det.

Rådhuspladsen i København. Et pusterum i vores turné til Hit House, Taverna i Tivoli og hvad ved jeg. En spændende turné med tvangsforflytning fra hotellet pga larm og pigeskrig udenfor. Gå hjem og læg jer, Beatles!

Fra kvintet til sekstet

I 1966 blev vi seks mand i Jack and The Rippers.

Min gamle ven fra The Hooks og Five tiden, John Teglgaard, kom med i bandet, og vi fik masser af muligheder for spændende eksperimenter. Det var jo blevet så moderne.

Jeg blev forsanger sammen med Calle, men spillede også bas i enkelte numre og orgel i andre. Vi havde fundet ud af, at Steen og

John havde lært at spille trompet, og det var derfor indlysende, at tage bigband numre på repertoire. Og jeg fik lov til at spille bas. Orgel numre var også ganske sjovt at spille. Bedst husker jeg nummeret 'Winchester Cathedral,' lanceret af engelske The New Vaudeville Band - et anderledes og spøjst band. Udnævnelsen til forsanger betød også, at jeg pludselig fik ny status med hensyn til scenetøj.

JACK AND THE RIPPERS - HORSENS

TLF. (066) 2 73 38

Da vi skulle deltage i de danske mesterskaber i Holstebro Hallen, efter vi var blevet kåret som Sydjyske mestre i Kolding, skulle det naturligvis foregå standsmæssigt. Vi havde netop købt nyt tøj i Nyhavn-17 kælderbutikken, som var vores foretrukne tøjbutik i Danmark.

Vi købte fire gule og to blå satinskjorter med enormt lange flipper, fire par blå North State bukser med gule galoner i siderne, men kunne ikke fremskaffe to par gule North State bukser med blå galoner.

Jeg løste problemet ved at bebude, at dem kunne min mor da bare sy. Jeg var ikke i tvivl om, at min mor både kunne og ville gøre det. Og sådan blev det. Calle var ude på Rønnebærvej et par gange, og vi fik de flotteste gule bukser.

Tidligere havde vi i Nyhavn-17 købt markisestof jakker, firefarvede bukser og andet smart tøj, som absolut ikke fandtes i andre butikker i det ganske land.

Mine eddersmarte firefarvede bukser levede deres sidste liv i Australien, hvor en af mine udvandrede fætre, fik stor fornøjelse af dem.

Der var nu ingen held ved det nye scenetøj Vi fik en elendig og aldeles ufortjent dårlig placering, men dog efterfølgende omtale i bladet 'Børge.' Vore placering har der været flere teorier om.

Tiden læger dog alle sår, og vi var hurtigt oppe på hesten igen. Trods alt kom vi i landsfinalen blandt 10 bands ud af 326 i hele Danmark.

Scenetøjet blev ikke slidt op, men stille og roligt skiftet ud med noget, som vi følte os bedre tilpas i.

Nye plakater

Da vi fik behov for nye plakater, skulle J.P. Bookings små plakater naturligvis overgås. Vi fik trykt plakaterne på svagt gult papir med et billede i svag brun farve og navnet Jack and The Rippers i rødt. Egentlig ganske pænt og anderledes.

Også formatet var anderledes. Papirformatet var 637x810 millimeter, så det var plakater i et format større end A1. De kunne ikke overses, og blev det så sandelig heller ikke.

Heldigvis har jeg et eksemplar i mine gemmer, som ren dokumentation til eventuelle tvivlere.

Somrene '66 og '67

Vi lavede dog andre ting end at spille pigtråd eller hænge ud på Kolibri Bar.

Somre er jo somre, så vi var tit at finde i Juelsminde, eller ved den gamle badeanstalt i Horsens Fjord, som var det foretrukne sted.

Strandløver blev vi nu aldrig, men Steen, Tommy og jeg drøede i stedet rundt på vores ens sorte Puch MS50 knallerter. Sjovt nok blev de gearet, boret, hakket og planet efter samme opskrift og på samme tid og sted. Så der var ingen, som måtte sakke bagud.

Bø og Calle måtte derimod pænt blive hjemme, for vi kunne overhovedet ikke drømme om, at køre to på en knallert.

Det var jo strengt forbudt, og vi var næsten lovlydige.

Tommy var så meget anderledes, at han ikke ville eje et par helt ordinære Beatles-støvler. I lang tid gik han derfor rundt i støvlerne, som han havde malet med en afskyelig grøn cykellak på snuden og ved hælen.

Frynsegoder

At være med i et populært band som Jack and The Rippers, var også forbundet med gode 'frynsegoder.'

Pigerne!

Ikke, at de overhovedet interesserede os. Der var udelukkende tale om, at behandle vores store fanskare pænt og ordentligt ... eller i hvert fald pigerne.

Den begrundelse var der bare ikke mange, der troede på dengang. Heller ikke i dag.

Det er selvfølgelig sundt at være i besiddelse af en god portion sund skepsis.

Mange har opfordret mig til, at skrive mere indgående om visse episoder, men jeg har besluttet mig for at mine børn og mine børnebørn, også skal kunne læse om min pigtrådstid.

Hele syv i 'et halvt rugbrød'

Tiden i Jack and The Rippers var fyldt med oplevelser, og da vi havde mange job, var vi selvsagt meget på landevejen.

Derfor havde vi lært os, at pakke anlægget på en helt bestemt måde, så det dannede et plant gulv, kun 70-80 centimeter under taget. Der placerede vi så et tykt stykke skumgummi. Vi led absolut ikke af klaustrofobi, og havde endda plads til nogle drabelige slåskampe - venskabelige naturligvis.

Da John Teglgård kom med i bandet, var vi hele syv mand i 'det halve rugbrød.' Hvad mon politiet ville sige til det i dag? Dengang

sagde de heldigvis ikke noget.

Den helt bestemte måde vi pakkede anlægget på, var også en fantastisk måde at undgå at blive snuppet af de skrappe toldere ved Kruså grænsen.

Alle i bandet røg som skorstene, og vi var derfor meget interesserede i, at få mange cigaretter med hjem. Ikke noget med spiritus - dengang - næsten ikke.

Vi skruede simpelthen bagbeklædningen af vores fire sangkabinetter. Jeg vil tro der var 30 lange skruer - i hvert kabinet. Så blev de fire kabinetter fyldt op med cigaretter, og bagbeklædningerne blev igen skruet på plads.

Bilen blev atter pakket, og det var så smart, at de fire sangkabinetter - tilfældigvis - lå nederst i pakkesystemet, med alle de andre kabinetter øverst.

Vi blev meget ofte standset på grund af vores underlige og anderledes udseende, men så snart tolderne så omfanget af vores udstyr, og de mange, mange skruer, slap vi altid for yderligere tiltale.

Vi tog det utroligt afslappet, når vi blev standset, men det gjorde Th. Lind, Danmark, ikke. Han sagde hver gang - 'Ta' d-d-det helt r-r-roligt d-d-reng!

Det gjorde vi så, men Th. Lind, Danmark, blev så konfus, at han aldrig kunne finde nøglen til motorrummet. Den hang selvfølgelig på sin plads, men motorrummet var bare et motorrum, så der måtte tolderne gerne kigge.

Men at han altid stammede i Kruså, grinede vi meget af.

Father And Son

Den megen virak i tiden med Jack and The Rippers, havde naturligvis sine omkostninger. Især betød det, at vi alle havde utroligt mange forsømmelsesdage fra skolen.

Et job i det daværende Vesttyskland, krævede nemlig tidlig afgang fra Horsens om eftermiddagen og hjemkomst tidligt om morgenen. Det betød manglende søvn og manglende tid til lektielæsning.

Så Søndermarksskolen måtte undvære mit behagelige selskab alle disse dage.

Men de lune spandauere fra de morgenduelige bagere, smagte fantastisk godt.

På hjemmefronten fik tiden den konsekvens, at min far forbød mig, at komme på hans arbejdsplads, i Brydeklubben Hermod hvor han var formand, eller andre steder hvor han kom.

Hjemme på Rønnebærvej var jeg heller ikke fredet. Når hele familien var samlet til aftensmad, gik der sjældent mere end tre-fire minutter, før far eksploderede.

- Kan du ikke gå ud på lokummet og spise, var hans typiske kommentar. Ikke en høflig forespørgsel, men en klar ordre.

Belært af tilsvarende optrin, huggede jeg maden i mig, så jeg ikke skulle gå sulten fra bordet.

- 'Ka' jeg godt, svarede jeg, smuttede ud og sprang på min knallert og kørte ind på Kolibri Bar eller til øvelokalet.

Så fik far godt nok læst teksten af min mor.

Langt hår og outreret tøj var for far ensbetydende med fedtet hår

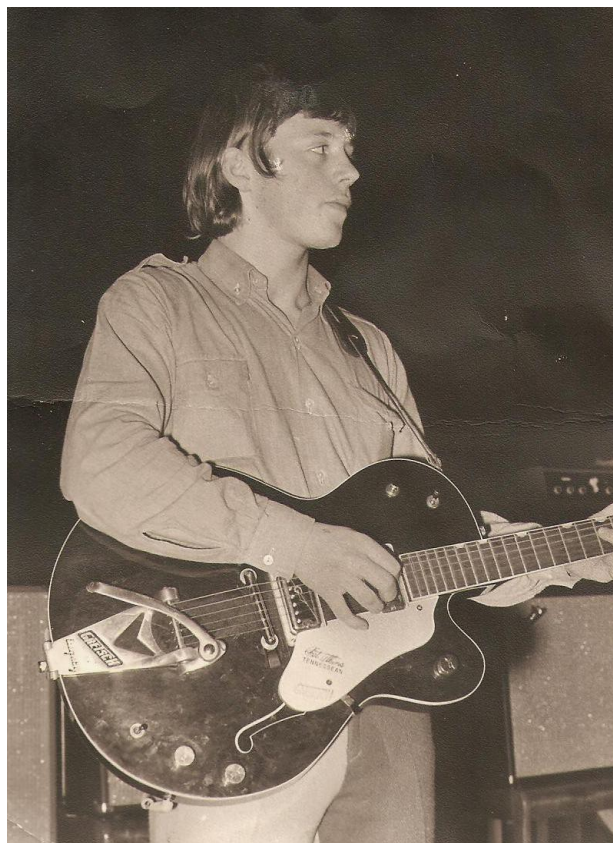
og usoignerethed, men sandheden er, at netop fordi det var langt hår, blev det vasket hver dag.

Der er bare ingen tvivl om, at jeg har arvet mit optræde-gen fra min far. Han var altid involveret i teater- forestillinger, og han var ikke ueffen på mundharpe. Til gengæld kunne han drive mig til vanvid, når han maltrakterede en harmonika med hans evindelige og ulidelige 'skomager-bas.'

For de uvidende er det 'Umbaba Umbaba' konsekvent spillet i C-dur, selvom melodien blev spillet i for eksempel F-dur. Det lyder ikke godt.

Udtaget til landskamp

I Vesttyskland blev vi et populært navn, og blandt andet blev vi inviteret til, at deltage i noget så specielt som en landskamp, en 'Beatländerkampf' i Deutche Halle i Flensburg. En kæmpe stor hal, hvor det tyske publikum naturligvis var klart dominerende og enerådende.

På scenen i Deutsche Halle.

Det var ikke en landskamp, som var annonceret i Danmark, men arrangementet blev bagefter omtalt i den danske presse som 'Unfair pigtråds-landskamp.'

Selv scenen var enorm, og det var første gang vi prøvede, at spille med så stor afstand mellem os. Man følte sig helt ensom.

I alt syv danske pigtrådsorkestre skulle deltage, men de danske orkestre måtte afløse hinanden hvert nøje afmålte kvarter, lige indtil de tyske orkestre kom til. Så blev stoppurene glemt, og gemt. De andre tyske bands og eksempelvis Flensborgs egne 'The Avalons', fik hele 43 minutter, og en førsteplads.

Det var svære odds at være oppe imod, men Jack and The Rippers fik dog andenpladsen på trods af en unfair afvikling, og den tyske publikumsafstemning. Så de danske farver blev forsvaret på bedste vis.

Det kunne man læse et par dage senere i B.T.

Vi spillede mange andre steder, men landskampen var noget, der markerede sig hos publikummet i Vesttyskland.

Spændende job

Også i Danmark oplevede vi store og spændende arrangementer.

Stort var det, da vi skulle spille på Botanisk Haves friluftsscene i Aarhus. Der var mange tilskuere, og i avisudklippene fra den gang, kan man læse om to flotte og vellykkede arrangementer med omkring 15.000 tilskuere. Hold da helt op.

Efter vores optræden, måtte kontrollørkorpset træde til, og beskytte os mod horder af publikum - fortrinsvis piger naturligvis - men også mod jaloux mandlige tilskuere, som ikke kunne klare konkurrencen.

Også Kollund ved den dansk/tyske grænse og Flensborg Fjord markerede sig. Måske mest, fordi vi kunne nå et par ture med de lokale spritruter om eftermiddagen, og nyde den varme specialitet Rumgrog.

Vi havde rigtig mange oplevelser i det tyske rige, og i Danmark de år.

Når vi mødes i Jack and The Rippers i dag, skal én af os bare henkastet sige 'Sønderborg Slot', og alle skraldgriner indforståede.

Så Sønderborg Slot var en stor og historisk oplevelse.

Knap så stor en oplevelse var det, da vi en nat vendte hjem til Danmark efter at have spillet i Vesttyskland. Vi havde den

tradition, at vi holdt ind ved Grænsehotellet ved Kruså grænsen. Et spisested med specialiteten dansk bøf med bløde løg, hvide kartofler, sovs og surt. Masser af det, og vi var altid godt sultne, så vi tænkte på kvantitet mere end kvalitet. Og Grænsehotellet havde døgnåbent.

I restauranten var der en nat et selskab af lokale bønderkarle i den traditionelle uniform med hvide skjorter, grå gabardinebukser og spidssnudede sorte sko.

De brød sig ikke om langhårede fyre i underligt tøj, så vi skulle kanøfles.

Da vi kom udenfor, dukkede de op for at eksekvere afstraffelsen. De, som passede mig op, var blot ikke klar over, at brydning også kunne dyrkes andre steder end på en brydemadras. Overmagten var dog for stor, og jeg måtte spæne ned til politistationen ved grænseovergangen. De var heldigvis hurtige, og fik standset de lokale afstraffere.

Et hit i Hit House

I København havde vi nogle helt specielle oplevelser.

Udover at frekventere tøjtemplet Nyhavn-17, var vi så heldige, at spille i mekkaet over alle mekkaer i Danmark: Hit House ude på Frederiksbergallé.

Vores tur til det københavnske startede med, at vi boede på Hotel Ansgar på Vesterbro. Der måtte personalet høfligt, men bestemt bede os om, at vi ikke lod os se i vinduerne, for nedenfor stod der nemlig en hel del piger, som skabte en masse støj og hyleri, hvis vi kom for tæt på vinduerne. Det er i hvert fald en del af historien.

Vi syntes, det var hyleskægt, og følte os som The Beatles.

Vi blev næste dag tvangsforflyttet til indkvartering i en lille villa i Hedehusene. Hvem huset egentlig tilhørte, ved jeg ikke, men det var en fremragende base for os.

Under alle omstændigheder opnåede vi, at spille i Hit House, og vi oplevede den berømte scene hele to aftener. Det var sammen med The Defenders, The Hitmakers og Peter Belli & Les Rivals, men vel at mærke uden, at vi blev buh'et ud.

Det var der ellers mange jyske bands, der havde prøvet, men vi må have været gode nok for det forvænte publikum, og måske var vi også frække og uimponerede nok, så vi blev godkendt af det

københavnske publikum.

Ikke nok med det. Vi fik blandt andet også den opgave, at vi skulle spille inde i Tivoli på Taverna.

Så turen til København er helt sikkert, en tur vi stadig er stolte af.

Motown

Jack and The Rippers havde egentlig altid spillet tresser pigtråd, som de fleste andre bands, men vi ændrede på et tidspunkt stil til motown med Four Tops, som de store forbilleder. 'Reach Out, I'll Be There' og 'Loving You Sweeter Than Ever' og mange andre er melodier, som stadig kan fænge os.

Det var Tommy Hansen, der kunne 'lure' de specielle akkorder i disse numre, og stilen lå ligesom til os. Uden Bø's trommespil og Steen Linds basspil, var det aldrig lykkedes, for vores rytme-gruppe havde fanget motownstilen, og havde dygtigheden.

Og så var der selvfølgelig Tommy.

Outtro

Mange år efter - under et arrangement i Kilden i Horsens med 'Ægte Horsens 60'er Pigtråd' - kom en mand backstage for at hilse på os. Det var som en røst fra fortiden.

Han kunne huske, hvilke guitarer vi spillede på tilbage i tresserne, hvilket tøj vi havde på, og hvilket udstyr vi hver især havde spillet på.

Han kunne også berette, om et job vi havde i en eller anden hal, hvor vi skulle spille på to scener skiftevis med The Lollipops.

Vi havde spillet vores første sæt, men Lollipops kunne ikke få plads på deres scene.

Så var jeg åbenbart gået til mikrofonen og sagt: - Hvis I ikke går ned nu, spiller Jack and The Rippers ikke mere!

Det hjalp.

Jeg kan kun svagt huske det, men må gå ud fra, at manden havde ret. Et sjovt besøg var det under alle omstændigheder.

Apropos The Lollipops. De havde ingen bassist, men spillede udelukkende på to guitarer og trommer. Det kan man bare ikke høre på deres pladeindspilninger, for der er pludselig bund i det de spiller. Ergo er der en bassist med i spillet.

Min far, som i den grad var negativ overfor mit spilleri i tresserne, blev pludselig en stolt far. Til et fødselsdagsselskab i København i 2000, var der en person blandt gæsterne, som pludselig spurgte ham: - Du kommer fra Horsens. Kender du så et band, som hed Jack And The Rippers?

Far lavede gevaldigt op, og svarede rævestolt: -Ja da, dem spillede min søn med.

Tiden læger skam alle sår.

Jeg slap ikke musikken helt før i 1970'erne, men spillede et par år i et band, som vi kaldte 'Fuselfri' uden at jeg, helt bevidst, vil komme nærmere ind på musikgenren. Vi havde lejet det gamle forsamlingshus i Torp, med masser af levende frøer nede i den mørke, fugtige kælder. Salen blev brugt til badminton og lejligheden på førstesalen til noget helt andet.

Det var med Vagn fra The Mods på bas, Preben Christensen på Farfisa orgel, mig selv på guitar og - så naturligvis med Bø på de

velkendte Gretsch trommer.

Det var anden periode, Bø og jeg spillede sammen.

Tredje gang var fra 1991-1994, og da vi havde spillet vores sidste sæt i et af vore store arrangementer, lagde Bø trommestikkerne meget bestemt fra sig, og sagde: - Nu er det slut, og du må love ikke overtale mig igen Kurt.

Det har jeg holdt, men det er en helt andet historie.

Preben og jeg fortsatte lidt endnu, men udelukkende for sjov skyld. Vi dyrkede den tostemmige sang med primært Everly Brothers numre. Det var sjovt, men jeg besluttede, at holde en pause i 1973. Den kom til at vare indtil 1991.

En velfortjent pause som varede i 18 år, og gav mig bløde fingerspidser igen.

Og ny energi til den nye periode ...

[kh2011]

